

„HIPPI-END“

Pompiliu Dumitrescu

URZICA

INSEMNAȚIILE UNUI INDISCRET

● Sint unii care își disprețuiesc propria lor ființă și o degradează, dar nu-și dau seama: voluptatea de a fi păcălit pe alții, îi consolează de un regret subconștient de care abia tirziu de tot își vor da seama. Și-i va costa...

● La Londra și mai ales la Paris, filtrează un imperceptibil dispreț pentru omul sărac. Nu e numai cupiditatea negustorului cu care vii în contact. Mai este și o involuntară atitudine estetică, aproape morală, a tuturor. Sărăcia este o formă a incapacității, a inadaptabilității. Un om sărac e un permanent învins.

● Am văzut, mai acum câțiva ani, la Paris, afișul unei piese decoltate. Direcția teatrului parizian prevenea în felul acesta pe spectatori: «Domnișoarele sint rugate să nu-și aducă mamele la această reprezentație».

● De unde începe și unde sfârșește imoralitatea, iată marele semn de întrebare. Eu cred că ceea ce îndispune mai mult pe cronicarul teatral și pe spectator, pe cititor și pe critic, este

mai mult platitudinea, vulgaritatea unui anumit scris, decît imoralitatea lucrului în sine. Nimic nu este, în fond, imoral. Dar ni se pare așa, cînd expresia este inartistică, grosolană.

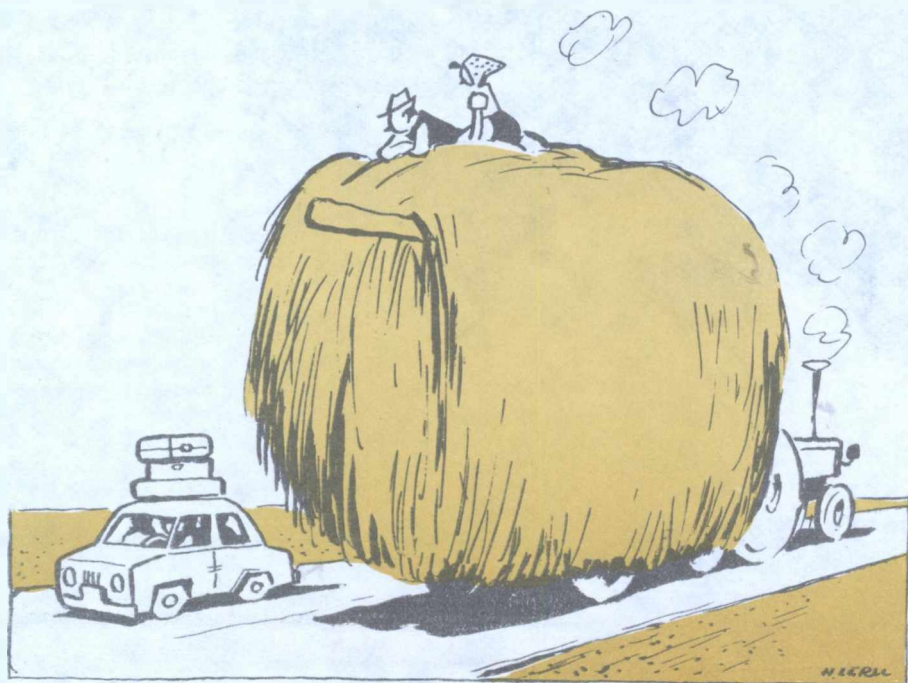
● Fără imensa poezie a depărțării lui Shakespeare, a prestigiului său, a faptului că drama se reprezintă în nu știm ce oraș din Anglia, cine ar fi acceptat un prinț moștenitor care se-mbătă cu haimanalele Londrei și jefuiește pe trecători în tovărășia lor?

● Nu e nimeni tare, într-adevăr, dacă nu e bun. Numal cine este bun și drept, e puternic. Poartă-n el virtuți care îl fortifică, îl impacă pe el cu propria lui conștiință. Cînd are nevoie de o mină prietenească, o va găsi. Celălalt, cel care s-a imbulzit, a îndepărtat, a lovit, a sfidat, a nedreptățit, să-l ferească dumnezeu să facă apel la solidaritatea omenească: va primi un pumn în creștet, în loc de o mîngiere.

● Cită dreptate are un vechi dicțion german: «Femeia cînd pleacă, mai stă puțin».

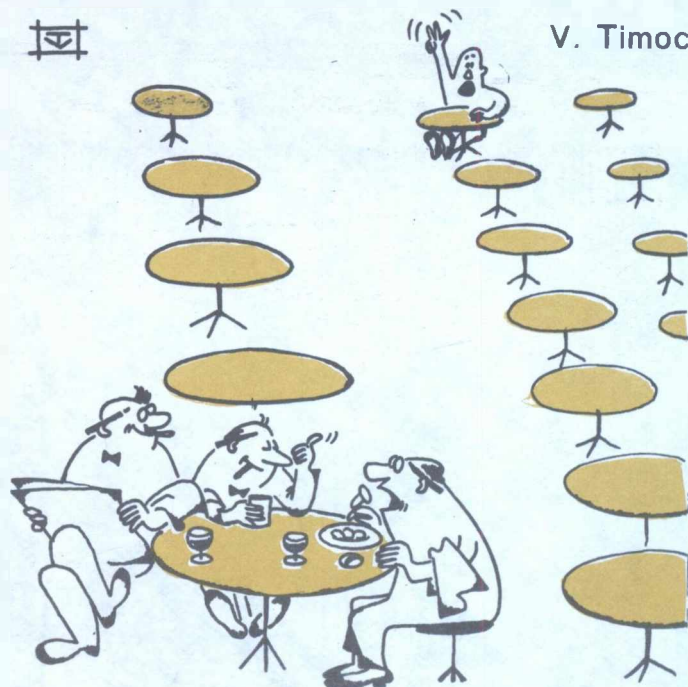
H. Leru

— Grozavă e tehnica — cinci inși au loc în așa ceva!

V. Timoc

— Iar te strigă unul...
— Nu vede că-i ora mesei?!

ALEXANDRU VASILIAȘ

CONVERSAȚIE

(Compartiment de tren. EL și EA. Nu se cunosc)

EL: Scuzați, vă rog... mergeți departe?

EA: Departe, da... Vatra Dornei.

EL: Ah! Și eu merg departe. La Piatra Neamț.

EA: Frumos oraș!

EL: Da, frumos. Îl cunoașteți?

EA: Nu. Dar am văzut în film. Multe blocuri, magazine, în sfîrșit...

EL: Desigur. Acum e și mai frumos.

EA: Știți, am impresia că fiecare oraș are specificul lui.

EL: Categorie! De multă vreme am observat și eu lucrul ăsta.

EA: Aș putea spune de exemplu că într-un fel e Bucureștiul și într-altfel e Iașul.

EL: Desigur. Sau într-un fel e Ploieștiul și într-altfel Constanța....

EA: Sau Cîmpina și Turnu-Măgurele...

EL: Sau Urziceni și Deva...

EA: Sau Mangalia și Cotroceni.

EL: Pardon!

EA: Poftim?

EL: Cotroceni nu-i oraș.

EA (iritată): Da' ce-i?

EL: Un cartier din București... o parte a Bucureștiului.

EA (cu convingere): Vedeți? Chiar și cînd e vorba de un oraș și aici întîlnim fel de fel de aspecte.

EL: Aveți un spirit de observație foarte fin. În ce mă privește, eu m-aș încumeta să merg mai departe și să spun...

EA: Ei?

EL (triumfător): Ei bine, să spun că fiecare stradă are particularitățile ei. Ba mai mult, fiecare casă și fiecare om din fiecare casă are felul lui propriu...

EA (admirativă): Ah, simțiți într-adevăr...

EL (inspirat): Vreau să spun că fiecare om este în felul lui ceva deosebit. Nu credeți?

EA (cucerită de idee): Ba da, ba da, continuați, vă urmăresc.

EL (pocnește din degete înfăcărât): Adică fiecare om are felul lui propriu de a fi în sensul că fiecare se comportă într-un anumit fel. Înțelegeți?

EA (concentrată): Da, da, continuați!

EL: Unul este vesel, altul este trist, unul este vorbăreț...

EA: Altul este tăcut...

EL: Unul este nervos...

EA: Altul este calm...

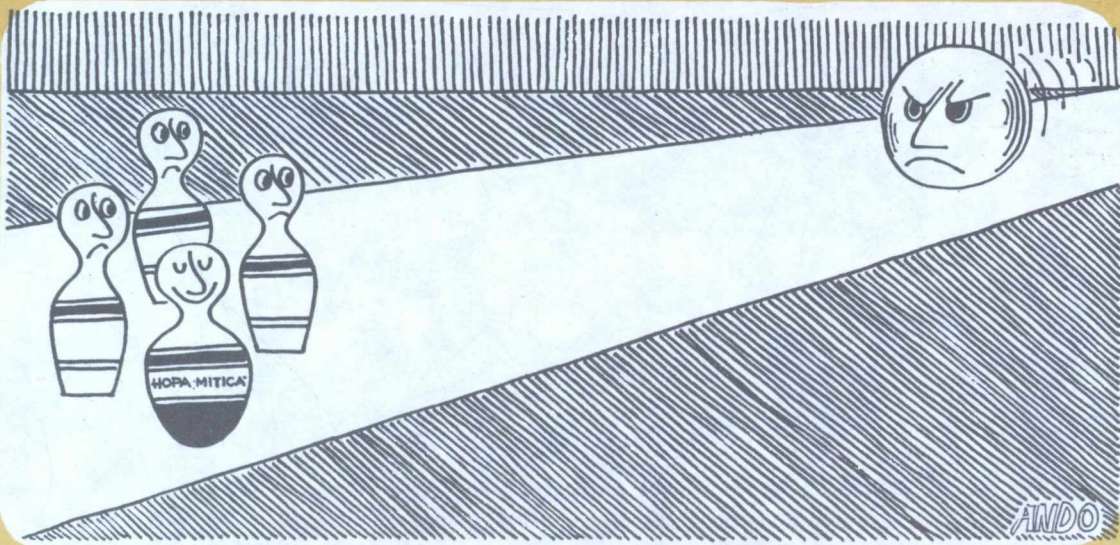
EL: Unul este harnic...

EA: Altul este leneș...

EL: Ați înțeles? Am impresia că sinteți de aceeași părere.

EA (cu căldură): Întru totul, întru totul. Și eu mă gîndesc la ceva interesant.

EL (îngăduitor): Spuneți,

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN CUGETĂRIILE

UNEI PERNE

● Perna adevărată face totul cu cap.

● În căsnicie, când pernele nu mai dorm alături, miroase a nepotrivire de caracter.

● Giştele au făcut două fapte măreţe pe lume: au salvat Roma şi au inventat perna.

● Nu există altceva pe lume, în afară de pernă, care să fi avut de-a face cu cele mai diverse «sortimente» de capete.

● Din fulgii de pădădie nu se fac perne de puf.

● Periniţa: pupătură pe note.

● Scrisorile de dragoste dorm numai sub pernă.

● Între una de puf şi alta de lână, calul preferă o pernă de paie.

● Toate bolile care te trîntesc la pat, sînt... pernicioase.

● Nu există visătoare mai mare decît perna.

● Cînd oferi o pernă, nu eşti obligat să spui şi «de cap să-ţi fie».

● Perna bărbatului cu mustaţă cânită, miroase a adulter.

● Perna fără puişor e ca iapa fără mînz.

● La culcare, capul femeii care suferă din dragoste îşi afundă faţa în puiul de pernă; şi al bărbatului îşi propteşte ceafa în el.

● — Dacă nu eşti cuminte şi nu pui căpşorul pe pernă să faci nani, îţi dă mămica vreo două de-ţi «merge» fulgii.

● Perna cu decoraţii serveşte numai pentru somnul de veci.

● Puiul de pernă de lână: mie-lul acestuia.

● Cine stă pe şapte perne, se înnegreşte la faţă.

● Dacă n-ai fost în stare să ai nici măcar o pernă la căpătii, te culci pe-o ureche.

nu vă sfiţi!

EA: Am observat că oame-nii trăiesc în ţări.

EL: În ţări?!

EA: Da. Vreau să zic Franţa, Anglia, România, Bulgaria şi altele.

EL: Da, da, aveţi perfectă dreptate!

EA (modestă): Aşa cred. Şi după ţara în care trăiesc, oamenii de acolo se cheamă într-un anumit fel.

EL (contrariat): Ce vreţi să spuneţi?

EA: Păi asta. Oamenii din Franţa se cheamă francezi. Oamenii din Anglia se cheamă englezi. Oamenii din Suedia se cheamă sue...

EL: ...dezi...

EA (aprobă clătînd din cap): Oamenii din Vietnam

anume.

EL: Aici sînt de acord cu totul cu dumneavoastră.

EA: De exemplu englezul este tăcut şi calm.

EL: Foarte calm. La Londra este ceaţă multă.

EA: Sau italianul. Cîntă mereu şi e îndrăgostit.

EL: În Italia sînt oraşele alea, cum se cheamă... Veneţia şi Roma. Roma mi se pare că e plină de apă.

EA (stînjinită): Nu ştiu, n-aş putea să vă spun. Ştiu însă că italienii cîntă mereu. Şi sînt îndrăgostiţi.

EL: Şi-n Franţa sînt nişte chestii...

EA: Cum să nu! Mi-a spus mie cineva că francezii sînt deosebit de politicoşi. De exemplu ei la mulţumesc zic

închipui.

EL: Da, dar ştiţi în ce constă acest fel propriu?

EA (şovăind): Drept să vă spun...

EL: Nu vă mai chinuiţi. Poporul nostru este ospitalier.

EA (veselă, a descoperit): Ştiu, ştiu, mi-aduc aminte. Se trage din daci.

EL: Nu numai din daci.

EA: Şi din romani mi se pare...

EL: Da... Regele dacilor era Decebal.

EA: Parcă Decebal, aşa-l chema...

EL: Ştiţi ce se spunea pe vremuri despre Decebal?

EA: Ce se spunea?

EL: Păi asta, că la Sarmisegetuza stă mîndrul Decebal, ce-a-nvins popoare multe de jos şi de pe cal.

EA: Viteaz om!

EL: Viteaz.

EA: Şi Mihai Viteazul a fost viteaz.

EL: Sigur. De unde şi numele de viteaz.

EA: Ion Vodă cel Cumplit a fost cumplit.

EL: Da. Şi Ştefan cel Mare a fost mare.

(Tăcere plină de respect reciproc)

EA: Niciodată nu m-aş fi gândit singură la toate astea.

EL: Nici eu. N-aş fi avut de ce, nimic nu m-ar fi îndemnat.

EA: Cînd stai de vorbă cu cineva inteligent, totdeauna descoperi lucruri interesante.

EL (măgulit şi amabil): Ei, şi dumneavoastră, la drept vorbind...

EA: Nu, nu, serios. Ştiţi ce cred eu?

EL: Ce credeţi?

EA: Cred că dacă omul s-ar gândi bine, bine şi-ar da seama de multe.

— Sfirşit —

se cheamă vietna...

EL: ...mezi.

EA: Oamenii din Italia se cheamă itali...

EL: ...ezi.

EA: Nu! Nu italiezi, italieni. Pricepeţi? Alta e terminaţia.

EL (puţin atins): Ei, în sfîrşit... A greşi este omeneşte.

EA: Ştiu, a spus un învăţat mare de tot vorbele astea cu mult timp în urmă. Dar să revenim. În afară de faptul că fiecare se cheamă într-un fel, am impresia că şi fiecare popor este într-un fel

mersi.

EL: Popor cult!

EA: Sau japonezii...

EL: Ce-i cu japonezii?

EA: Nu ştiaţi? Majoritatea au ochii aşa... (Pune mîna la ochi şi arată cum).

EL (curios): Nu mai spuneţi! Şi de văzut cum văd?

EA (doctoral): Nu ştiu, nu-mi dau seama. Asiaticii sînt plini de mistere.

EL: Într-adevăr.

EA: La drept vorbind şi poporul nostru trebuie să aibă felul lui propriu... aşa-mi

Evoluție

Mulți s-au supărat
cînd au aflat
că se trag
din maimuță.

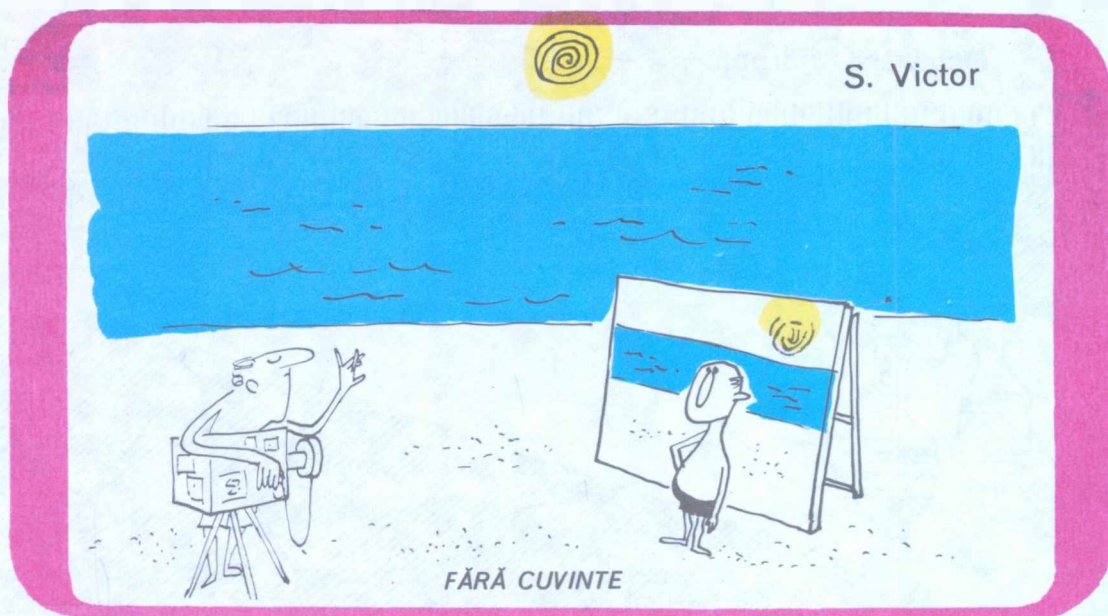
Poveste veche,
cu oameni
care s-au avîntat în discuție
fără să aibă habar
de evoluție.

S-au plîns — har domnului,
pe unde au apucat...
Dacă nu mă înșel
chiar Darwin le-a explicat
băbește,
fără nici un mister,
cum s-a petrecut
străvechiul transfer.

Cîți au priceput teoria
și cîți au dat-o pe mistică
nu pot să vă spun
fiindcă n-am o
statistică.

Dar pot mărturisi orîșicui
(în cazul în care vreunul
dîin ei se mai plînge)
că nu mi se pare prea important
de unde vine omul,
ci unde ajunge!

S. Victor

FĂRĂ CUVINTE

Mircea Pavelescu

EXERCITII PENTRU MINA STINGA

«Labirintul minciunilor» este un fel de eseu filozofico-social tipărit în editura «Ceres», sub semnătura lui Gheorghe Marin.

Cărticica face parte din minuscula colecție «Caleidoscop» care, spre cinstea ei, are un program concretizat, pe pagina de gardă, prin deviza: «Practic, instructiv, educativ».

Aflăm că autorul a făcut în prealabil o adevărată anchetă, adunînd păreri, despre minciună, a cinci sute de cetățeni români aleși din cele mai variate ramuri de activitate. Aceste păreri, Gh. Marin le-a confruntat apoi cu aforismele despre miunciuță, ale unor celebri gînditori ai trecutului. Și astfel s-a scris opusul de 133 de pagini.

Materialul adunat invită însă la o serie de observații și meditații în legătură cu acest ispititor subiect. De pildă, un cinic poate observa că toată lumea, din toate timpurile, a blamat minciuna, dar nimeni nu s-a abținut s-o folosească cînd a socotit-o necesară pentru sine sau pentru alții.

Cineva atent la evoluția progresului culturii ar fi gîndit că nu tot ce nu este adevăr devine în mod obligatoriu minciună. Imposibilitatea științifică într-o epocă dată de a demonstra injustețea unei ipoteze (cuadratura cercului, perpetuum mobile, geocentrismul etc.) face ca ipoteza respectivă să treacă drept adevăr. Nu este deci vorba de o minciună, ci de o eroare. Minciuna presupune intenționare.

Autorul nostru nu s-a gîndit probabil că pot exista adevăruri trădătoare și minciuni eroice.

Inducerea în eroare a unor dușmani nu este numai îngăduită, dar chiar obligatorie. Partizantul sau prizonierul de război supus torturii pentru a-și trăda tovarășii de luptă devine un martir al «minciunii» pe măsura martirilor care s-au jertfit

în decursul istoriei pentru promovarea unui adevăr capital, periculos în anumite vremuri pentru clasele dominante. Vezi Giordano Bruno.

Un filozof sociolog progresist de tipul lui Bertrand Russell ar afirma că, pe măsură ce conceptul de libertate evoluează, minciuna socială devine din ce în ce mai inutilă. Mărturisirea ateismului, acum două sute de ani, conducea pe ateu direct la rug. Desăvîrșirea formării conștiinței socialiste, în mod logic va trebui să elimine definitiv minciuna din țesătura vieții sociale.

Ne-am permis să facem astfel de reflecții numai pentru că autorul Gh. Marin invită, chiar după apariția lucrării sale, să discutăm în continuare problemele ridicate de el și mai ales pe cele neridicate.

La pag. 72, la capitolul «Doriți să fiți mințiți?», Gh. Marin scrie: «Într-adevăr ar fi absurd să bănuim că cititorul acestei cărți cumpără cartea dorind să nu afle cîteva adevăruri, cîteva păreri sincere, ci niște minciuni».

Și totuși cărticica cuprinde cel puțin două minciuni flagrante pe care, evident, nimeni din cititorii ei nu le-ar fi dorit. Cităm din nou din pagina 82:

«Nu poți ști ce e lumea... Mister. Nu cerceta aceste legi

Căci ești smintit de le-nțelegi.

Nu sînt cuvintele mele, ci ale marelui poet Mihai Eminescu». Încheiem citatul.

Prima minciună: Versul al doilea sună în realitate astfel:

«Că ești nebun cînd le-nțelegi.

A doua minciună: Versurile de mai sus, citate defectuos de Gh. Marin, fac parte din poezia «Moartea lui Fulger», care nu aparține lui Eminescu, ci lui G. Coșbuc, fapt de altfel care poate fi confirmat de orice elev din clasa a V-a elementară, promovat la limba română.

Vorba devizei: Practic, educativ și mai ales instructiv.

Eugen Taru

EFEMERIDE

S-au întâlnit amândoi la un colț de stradă, lângă un bufet de Stat. Nu pare ciudat ca după treizeci de ani să te întâlnești cu un fost coleg de școală la un colț de stradă unde se află și un bufet de Stat? Dar asta aparține recuzitei vieții! Așadar, să-i lăsăm pe cei doi să se îmbrățișeze lung de tot, apoi să se bată pe umeri, uitându-se cu mirare unul la celălalt.

— Tu ești?
— Nu-mi vine a crede!
Și deși credeau amândoi, s-au invitat unul pe altul la bufetul pus de mina întâmplării în calea lor.
— Un «Murfatlar», tovarășe ospătar!
— Ia spune, frate!... Zi... așa! Treizeci de ani!
— Țiii! De necrezut!
— Când scrie unul un roman cu doi inși care s-au întâlnit după treizeci de ani, zici că-i poveste, spuse primul.
— Și când colo, e din viață! adăugă al doilea.
— Ce mai faci, măăă?!... lungi primul vorba, fiindcă nu-și aducea aminte cum îl cheamă pe al doilea.
— Ce să fac? Dar tu?
— Eu? Ce să fac? Hm! Te-ai însurat?
— De mult.
— Și eu, de mult.
— Uneori mă gindeam la tine și mă întrebam ce-i mai fi făcând!
— Și eu mă gindeam la tine ce-i mai fi făcând!
— Cum de nu ne-am întâlnit noi mai devreme?
— Soarta!
— Am fi avut atâtea să ne spunem! Ai copii?
— Doi. Dar tu?
— Unul, tată.
— Țiii! N-aș fi crezut vreodată că o să ai o fată!
— Tu ce ai?
— Doi băieți.
— Nu mai spune!
— P-onoarea mea!
— Zi... doi băieți! Învață bine?
— Primul, da. Al doilea, nu prea.
— Primul e cel dintii?
— Nu. Primul e al doilea.
— A mea, învață, ce să zic...
— Măcar de serviciu ești mulțumit?
— Acuma, da.
— Eu acuma nu-s mulțumit. Înainte, da.
— Eh. Chestii! Mă gindeam că poate tu să fi nimerit mai bine...
— Da' de unde! Mai luăm unul?

— Păi... după treizeci de ani...
— Ospătar! Încă un Murfatlar!
— Știi că Năsturică a murit?
— Nu mai spune! P-onoarea ta?
— P-onoarea mea!
— Stai puțin. Care Năsturică?
— Ăla care era coleg cu noi.
— Aha! Ce vorbești, d-le! Și cind a murit?
— Acum vreo zece-doisprezece ani...
— Aaa! Păi de ăla, știu. Credeam că e alt Năsturică...
— Da, dragă... Credeam că nu știai!

de lung și gata! Ascultă la mine! Banii sint buni cind nu-i ai... cind îi ai, la ce-ți mai folosesc?
— Mai luăm un Muntaflar?
— Păi... odată e treizeci de ani! Ospătar! Încă un Muflatar...
— Ți-aduci aminte cind eram noi mici?...
— Să nu-ți uiți vorba! Știi... eu cind beau mult lichid, mă-nțelegi! Lipsesc doar un minut.
— (cintă) Știi tu cind te țineam pe brațece...
— Gata. Am venit.
— E grozav. Mai ții minte ce

— Mai ții minte pe ăla... cum îi zice?
— Popic?
— Ași! Ăla...
— Timișlică?
— Ași! Ăla...
— Ce-i cu el?
— Nu l-am mai văzut...
— Nici eu! Măăă... dacă erai om, veneai la nunta mea...
— Da' tu de ce n-ai venit la a mea?
— Mi-ai spus mie ceva?
— Ce, trebuia să-ți spun?
— Iartă-mă!
— Te-am iertat. Eu îi iert pe toți. Și pe director, că l-am făcut cu ou și cu oțet... și pe nevastă... eu iert... 'spătar! Un Mu... n... flantar! Da'... de la mama lui... dacă nu-i... de la mama lui... eu nu beau! Tu... bei?
— Ce?...
— Salva...mar... d-ăsta!
— Nu beau eu d-ăla! Eu... beau, adică mie îmi place... ce băurăm pină acum...
— Păi... nu era... Flu...mantar?
— De unde... pină unde? Era Mu... flantar... toată ziua!
— Daaa? 'ospătar! Auzi! Noi... fiecare... mă rog! De treizeci de ani... eu cu ale mele... el... cu ale lui... este? Eh! Acu'... 'mneata ce zici?
— E tîrziu, vă rog!
— Auzi? Zice că-i tîrziu!
— Treizeci de ani. Tîrziu! Așa-i!
— Uritt... te-ai mai făcut! Ai chelit ca un șobolan...
— Și tu... te-ai prostit de tot! Unde-s anii noștri?...
— Tovarăși, e tîrziu. Ora inchiuderii. Afară plouă...
— Și ce dacă... plouă? Îți plouă dumitale? Ne plouă nouă! Mai ne dai un... Turtaflar... și dă-ne afară, dacă ne vezi bătrini... și fără... lasă că îți vine... rîndul... (cintă) Mulți ani trăiască... mulți ani trăiască...
— O, brad frumos... O, brad frumos...
— Ce tineri eram...
— Gaudeamus igitur...
— Plouă, băăă!
— Ași! Ți se pare...
— Mergem?
— Unde?
— Eu știu?!
— Și aveam... atâtea... să ne... spunem...
— Hai... să ne mai... vedem! Da nu... așa...
— Să...
— Cind?

— Tu ai făcut modernul?
— Da.
— Ca și mine. Eu tot modernul l-am făcut. Ce mai era și cu el!
— Ți-aduci aminte de ăla de Română?
— Ehh! Ce să mai vorbim! Știa carte. Este?
— Eh! Nu numai că știa, dar și cunoștea...
— P-ormă m-am însurat...
— Bine că sintem sănătoși!
— Eu ce-i spun nevesti-mii? Sănătate, sănătate, sănătate.
— Cind vezi pe cite unii cum aleargă după bani...
— Și? Odată faci poc, cind ți-e lumea mai dragă! Te-ntinzi cit ești

mincam la internat acum treizeci de ani? Da' acuma țin regim...
— E greu!
— Cum e aia cu... (cintă) Îți mai aduci aminte, doamnăăă?...
— ...Era tîrziu...
— Așa e. Mai luăm un Turtaflar?
— Păi... după treizeci de ani... Ospătar! Un Flutamar!
— Și era toamnăăăă...
— Ehei! Ce știu ăștia?
— ... Și frunzele se-nfioruuuu...
— De... ce... plîngi, bă?
— Așa. Treizeci de ani...
— ... Și tremurau de vîntul seri...
— Ei doamne, doamne!

(URMARE ÎN PAG. 13)

Octavian Covaci

„Ce face omul cu mina lui...”

E
L
E
O
N
O
R
A

Cînd te întorci din concediu îți găsești colegii împărțiți în două tabere: cei care și-au făcut concediul și cei care urmează să-l ia. Primii te privesc pizmaș și-ți spun: «Dar nu te-ai bronzat aproape deloc. Să mă fi văzut pe mine cînd am venit de la mare». Cei din tabăra a doua, în loc de «bine ai venit» îți spun «bine că ai venit» și-ți trîntesc în brate un teanc de lucrări restante.

Așa că am fost înduioșată cînd Eleonora m-a invitat la ea ca să-i povestesc cum a fost în concediu. Cum am intrat pe ușă a spus:

— Hai, dă-i drumul. Mor de nerăbdare să aflu cum ai petrecut.

— Păi, zic, vremea a fost așa și așa...

— Ce vreme? m-a întrerupt ea. Vreau să știu totul. Ia-o de la început. De la gară.

— La gară nu s-a întimplat nimic de povestit.

— Nu te-ai întîlnit pe peron cu Otilia?

— Nu.

— Așa e. Nici n-aveai cum, fiindcă n-a mai plecat. S-a certat cu Emil. Din cauza lui, firește. Nu știi cum sînt bărbații? Egoiști, încrezuți, meschini, mă rog niște monștri.

— Dar știam că Emil...

— Tu ai venit aici ca să-i ieși apărarea lui Emil sau ca să-mi vorbești despre concediul tău?

— Ai dreptate. A fost în general plăcut. M-am odihnit...

— Te-ai odihnit? Foarte bine. Fiindcă am să-ți spun o bombă pentru care trebuie să ai nervii tari. Știi ce-a făcut Delia?

— Delia?

— Tinăra aia, adică pare tînără, că de fapt nu mai e de mult, care a venit de ziua mea și mi-a adus doar trei garoafe, și alea ofilite. A dansat tot timpul cu Adrian. Ți-o amintești?

— Care Adrian?

— Mă scoți din sărite. Ți-a de la ISLIF cu un Gordini albastru-petrol. A stat două săptămîni în spital, dar s-a făcut bine. Acum e pe butuci fiindcă a tamponat-o rău, dar i-a convenit pentru că n-a mai avut grija conducerii și a băut de ziua mea o jumătate de litru de coniac singur. De

asta a acceptat să danseze numai cu ea.

— Cu cine?
— Cu Delia, nu ți-am spus? Greu mai înțelegi!

— Eu n-am fost invitată de ziua ta, așa că n-am de unde să-i cunosc.

— Dacă nu-i cunoști de ce mă lași să vorbesc despre ei? Ca să pierdem vremea? Hai, continuă să-mi povestești despre concediul tău. Ai văzut-o pe Tatiana pe plajă? Adică nu puteai s-o vezi fiindcă am întîlnit-o eu la strand. Are un «bikini» roșu care îi vine ca dracu'. Dar el, trebuie să recunosc, e bine.

— Cine?
— Tipul cu care merge la strand. E prost croit și, fiindcă s-a îngărășat, o strînge îngrozitor.

— Cine?
— Costumul. Dar nu mi-ai spus ce se poartă pe plajă.

— Eu am fost la Predeal.

— Ah, da, uitasem. Ai fi putut să te întîlnești cu Dumitresții, dar ei au fost la Călimănești. L-au luat cu ei și pe Terențius.

— Pe cine?!

— Cățelul lor. A făcut acolo o bronșită fiindcă nu și-a luat nici un pulover. Dar eu cred că de la fumat. Și a rămas și repetent, de-aia nu i-au dat bani să se ducă cu prietena lui Adina la Eforie.

— Despre cine vorbești?

— Despre fiul lor Radu. Vai de concediul lor! Au trebuit să plătească și pantalonii unui turist pe care-l mușcase. Nu vrea să mai repete clasa fiindcă Adina s-a supărat și e disperat; toată ziua stă la «Tic-Tac». Au să plătească și amendă pentru că au intrat cu el în Alimentara, unde nu e voie cu animale...

În clipa aceea m-am simțit copleșită de un sentiment de neputință și resemnare, ca în fața unui cataclism. Am lăsat-o pe Eleonora să vorbească fără să mai încerc să înțeleg.

După două ore mi-a spus:

— Acum trebuie să plec. Mă întîlnesc cu Geta ca să-i povestesc cum ți-ai petrecut concediul. Constat că nu prea te-ai distrat. Se și vede: ești palidă și ai o mină obosită. Dar mai treci din cînd în cînd pe la mine ca să te relaxezi.

Grad

GRAD.

— Maistre, «pile» d-alealte... înțelegi mata... ai?

MORALĂ PĂRINTEASCĂ

Al. Clenciu

— ...M-ai văzut tu, vreodată, pe mine cu lațele-n ochi?

VD POPA

SUPRA-ETAJARE CU... ADRESE

Liceul nr. 2 Reșița către Întreprinderea județeană construcții montaj Caraș-Severin

Am dori să ne supraetajați clădirea conform proiectului elaborat de către D.S.A.P.C. Timișoara. Sperăm ca adăugirea celor șase clase noi să fie executată clasa întâi, adică de nota 10.

I.J.C.M. către Liceul nr. 2 Reșița
Sintem de acord cu comanda și cu nota. V-ați gândit bine să supraetajați localul, ținînd seama că un liceu este o instituție de învățămînt mai înaltă decît o școală elementară. După deschiderea finanțării, vom deschide și șantierul, unde vom lucra cu tot avîntul.

Liceul nr. 2 Reșița către I.J.C.M.
Din avîntul anunțat, pe șantier vedem doar vîntul. Dacă luna trecută lucrau aici patru, cinci oameni, acum, în august 1969, ei au dispărut ca și acoperișul clădirii. Așadar, din intențiile noastre s-a ales doar apă de ploaie, de parcă v-am fi solicitat transformarea liceului într-o școală de înot. De aceea vă cerem să ieșiți la tablă, adică la acoperiș.

I.J.C.M. către Liceul nr. 2 Reșița
În privința averelor locale căzute, vă informăm că nu plouăm noi, ci norii de pe cer, care depind de condițiile atmosferice și nu de această

Stimați tovarăși! Care vă știți...

Imi permit să vă adresez aceste câteva rânduri spre a vă cere unele lămuriri într-o problemă în care eu, revistă de satiră și umor, nu sînt atît de specialistă ca dumneavoastră. Spuneți-mi și mie, frate, cum se procedează atunci cînd se achiziționează o mașină modernă care să ridice producția la nivelul tehnicii mondiale? Cum faceți? O luați, așa, cu ochii închiși, uite banii, dă-mi mașina, sau faceți mai întii toate socotelile ca să vedeți ce și cum o să lucrați cu mașina asta ultimul strigăt? Uite, am aflat, de pildă, că în anul 1963 ați adus la dumneavoastră, la uzina «Grivița Roșie», o minunăție dintr-astea, căreia îi spune «mașină de găurit multi-ax», pe care ați montat-o în anul 1964. Și am mai aflat că de cînd ați montat-o, n-ați utilizat-o. Eu vreau să mă lămurii numai cum ați făcut de ați cumpărat-o. E adevărat, mașina e grozavă, are 19 motoare electrice, dar cîcă nu-i puteți regla «pasul» după nevoile producției, pentru că ea are, cum se spune în limbajul dumneavoastră, «pasul ei fix». Păi, dacă-i așa, oameni buni, mașina asta multi-ax, este pentru dumneavoastră un «multi-vax», iertat să-mi fie ieftinul joc de cuvinte. Ieftin, vorba vine, fiindcă ați dat pe ea vreo cinci milioane de lei. Și atunci vă întreb, povestea asta cu «pasul» nu se putea s-o aflați înainte de a școate banii din buzunar? Ca să nu mai spun că, din cite am aflat, din 1964 și pînă la 31 mai 1970, ați plătit, tot pentru mașina asta de găurit fundurile uzinei și amortismente în valoare de un milion șapte sute de mii de lei! De aceea zic, lămurii-mă și pe mine cum faceți, cînd cumpărați o noutate dintr-asta? Că eu știu, cînd mă duc să-mi cumpăr o pereche de sandale, întii le încerc. Îmi vin bine, le iau, nu-mi vin bine, nu dau suta! Dumneavoastră cum dați milioanele? Zău, să mă tai și nu pricep.

Am mai aflat că în 1968 ați achiziționat de la uzina «Progresul» din Brăila o «mașină de sfărîmat șpan». Dar, cîcă, de atunci și pînă în iunie 1970 mașina a stat, nemontată, în curtea uzinei dumneavoastră, singura ei activitate fiind aceea că a ruginit.

Ceea ce face senzaționalul acestei mașini de sfărîmat șpan, era să spun de sfărîmat bani, este că nimeni nu știe cine a luat-o în primire, nimeni nu știe cine răspunde de ea și nu se găsesc pînă la această dată nici un fel de acte ale mașinii, cum ar fi cartea tehnică, factura, scrisoarea de trăsură, avizul de expediție, nota de încheiere a recepției, nimic. E o mașină fără tată, fără mamă și acum e și fără cap și fără coadă, că, cîcă, electro-motorul are spărturi, carcasa e turtită, ansamblul de colectare a șpanului a ruginit, panoul de comandă este descompletat și, în plus, carcasa de care pomeneam mai sus, a devenit o ladă de gunoi. Păi bine, dragii mei, vă putea livra I.S.B.-ul niște lăzi de gunoi, tip, mai igienice și la prețuri mult mai convenabile. Ce era nevoie să luați pentru asta o mașină de sfărîmat șpan tocmai de la Brăila?

Și am mai aflat că, la început, cînd ați avut intenția s-o montați, ați mai cheltuit vreo 130 000 de lei, pentru niște mecanisme necesare mașinii și ați săpat și o groapă. Mecanismele zăceau, în iunie 1970, tot lîngă mașina mamă, iar în groapa săpată tot gunoaie erau. Eu cred că groapa asta pe care ați săpat-o a fost de rău augur, că uite, avînd groapa lîngă ea, mașina a murit.

Dar, iubiți tovarăși, n-o lăsați moartă. Înviați-o, frate, că-i păcat de bani, e păcat de muncă și e păcat și de tovarășii noștri de la «Progresul», care s-au îngrijit să vă trimită o mașină de sfărîmat șpan și dumneavoastră i-ați săpat groapa.

Cine o să învie însă banii morți pînă acum, nu știu. Și mai ales milioanele găurite de mașina multi-ax, iar nu știu. Cert este că eu tot nu m-am lămurit: cum procedați, dragi tovarăși, cînd cumpărați o mașină nouă? Dați banii așa, la noroc?

Că și la telemea, cînd iei o litră, tot o guști. Și o litră costă cinci lei.

De ce nu gustați, tovarăși, cînd dați cinci milioane?

Cu stimă,
«URZICA»

ntreprindere. Cît despre sistarea lucrului pe șantier, vina aparține cărămizilor eficiente, sortiment deficitar în stocurile noastre. S-or fabrica ele din lut, totuși nu le putem scoate din pămînt, din iarbă verde!

Liceul nr. 2 Reșița către I.J.C.M.
Cum să mai aveți cărămizi, dacă întregul stoc de 70 000 de bucăți, aflat la Bocșa, l-ați vîndut la I.M.A. Berzovia?

I.J.C.M. către Liceul nr. 2 Reșița
Ne-a venit derogarea proiectantului pentru a înlocui zidăria din cărămidă eficientă (despre care nu mai vorbim, că iar ne criticați) prin corpuri BCA. Și, începînd de azi 15 septembrie, lucrătorii noștri s-au prezentat la liceu.

Liceul nr. 2 Reșița către I.J.C.M.
Am fi preferat să se prezinte elevii noștri. Dar ei nu au loc din cauza muncitorilor. Și chiar dacă ar veni, n-ar avea ce învăța decît cum se poate chiuli și în muncă. Drept dovadă, în trei luni ați înălțat zidăria și acoperișul. Acum lucrătorii înalță din umeri cînd îi întrebăm de soarta instalațiilor sanitare și de încălzire. Nu cumva lipsesc din proiect?

I.J.C.M. către Liceul nr. 2 Reșița
Ba sînt, iar într-o bună zi vor fi și în clădire. Dar acum, în ianua-

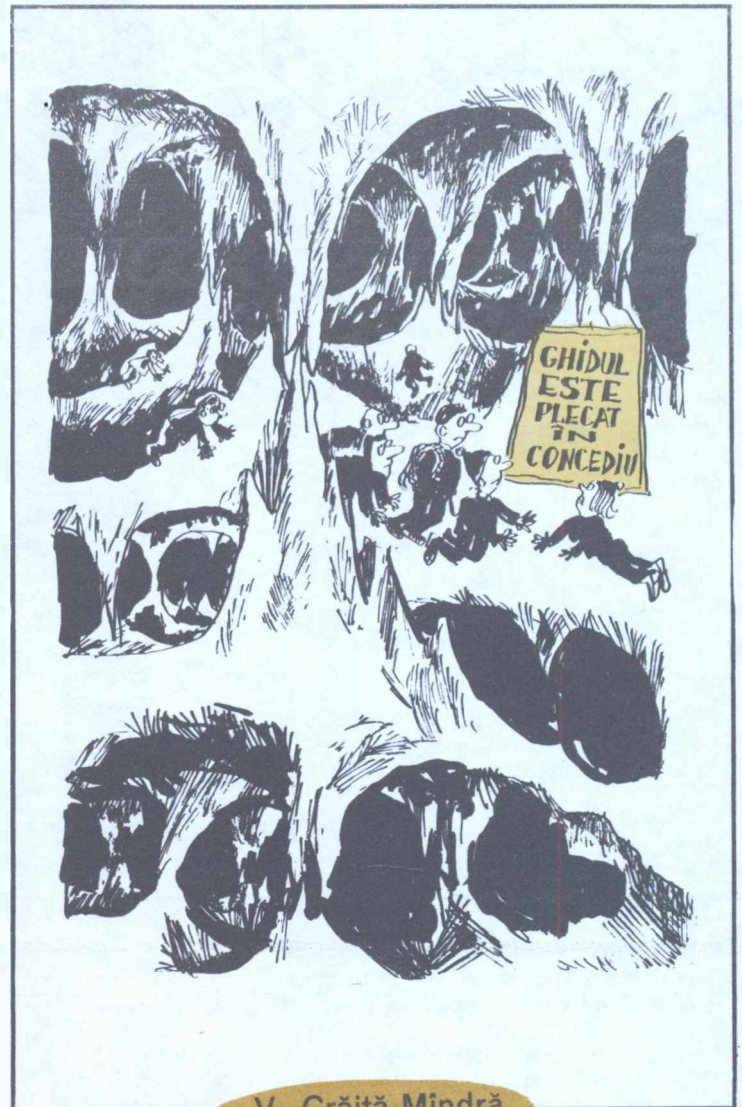
rie 1970, meșterii nu pot lucra la încălzire într-un local neîncălzit. La noi grija față de om primează!

Liceul nr. 2 Reșița către I.J.C.M.
A trecut vacanța de primăvară, însă fără lucrătorii dumneavoastră. De aceea clădirea are același aspect neterminat. Și, rămasă la roșu, pare și mai roșie de ciudă.

I.J.C.M. către Liceul nr. 2 Reșița
Susțineți că a trecut vacanța de primăvară, deși, din cauza vremii instabile, noi n-am văzut primăvara, ci doar vacanța. O așteptăm pe cea de vară, cînd soarele ne va face să muncim cu toată căldura.

Liceul nr. 2 Reșița către I.J.C.M.
A venit și vara cu luna august și, în schimb, au plecat lucrătorii de de șantier. Conform spuselor șefului de lot, pînă la anul nu mai este nici o speranță deoarece I.J.C.M.-ul, cîcă, are alte lucrări mai urgente. Ce e de făcut ca să intrăm și noi printre urgențele urgente?

I.J.C.M. către Liceul nr. 2 Reșița
Interveniiți la minister să aprobe transformarea liceului în școală elementară. Că asta, conform legii, este pentru toată lumea obligatorie de terminat! Și cum durează opt ani, avem timp berechet!

V. Crăiță-Mindră

Mihail Cosma

PALETA

ABSTRACTĂ

*L-am întâlnit cu un triunghi pe stradă,
Plimbându-se la braț, halucinant,
În luna mai, cu cer de diamant,
Sub teii-mpodobii ca de paradă*

*L-am urmărit pe-acest interesant
Extravagant ieșit la promenadă.
Și ochii mi vroiau de loc să-mă creadă:
El, cu triunghiul lui vorbea galant.*

*Să fie profesor de geometrie?
Sau astronom, cătind triangulații?
Tot reflectam în plină fantezie*

*Și am suris văzându-l cînd intra
Într-un salon cu «supra rafinați».
Era un pictor cu... iubita sa!*

Stelian Filip

Forța

TROMBONULUI

*Privea trombonul la vioară
Și mormăia, a ics-a oară:
— Această șipcă,
Zisă scripcă,
Această aschimodie
De lemn boit,
E, negreșit,
Născută-n altă zodie!
Nu știu prin ce aliș-veriș
Doar ea e scrisă pe afiș
Și-aplauze, și-onoruri, toate
Doar pentru ea sînt rezervate.
Păi eu am, fraților, bojoci
Cît zece d-astea, ce, te joci?
O notă lungă dacă scot
I-am astupat concertul tot!
— De asta nu mă mir de fel!
(Vorbi subțire un cinel)
Propune-ți însă, veci de veci,
Nu s-o astupi, ci s-o întreci!*

Victor Hilmu

ÎNSOȚITORUL

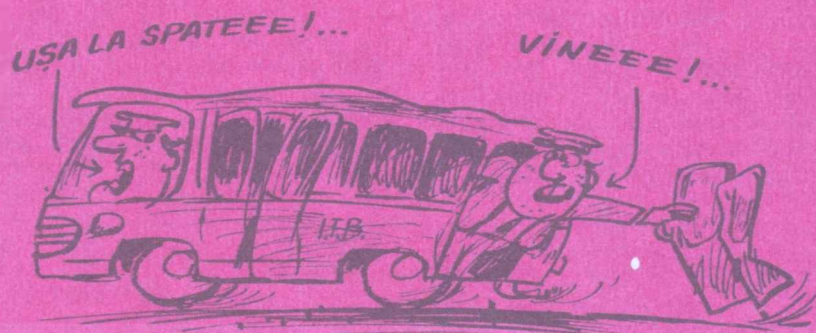
*Un pici de-o șchioapă, într-o zi, odată,
Plîngea că și-a pierdut pe drum, tătico
În piața excesiv de-aglomerată
Și toți inconjurată... pe-«ăla micu».*

*S-a strîns popor mai mult ca la paradă:
Bărbați, femei, bătrîni miloși din fire,
Sensibili la orice nenorocire,
Că nu mai este chip să treci pe stradă.*

*Din ce în ce, mereu, se-ngroașe gloata
Și-auzi pe cîte-o inimă miloasă:
— «Cînd văd cum plînge, simt că mă dă gata,*

*Căci singur nu va nimeri acasă!»
Dar «diavolul», cu vocea-i tînguioasă:
— Eu, da! Dar n-o să nimerescă... tata.*

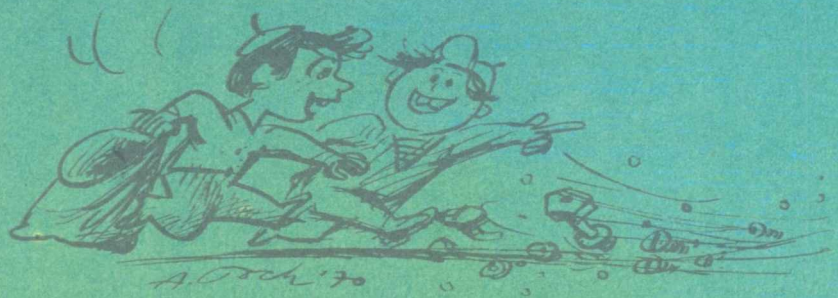
Autobuzele de pe liniile 54 și 62 sînt adevărate piese de muzeu. Autobuzul nr. 18, — linia 62, circulă cu ușile atîrnînd ca niște tinichele.

Autobuzul I.T.B. nr. 476 de pe linia 54 are scaunele rupte, uneori lip-sind și partea metalică.

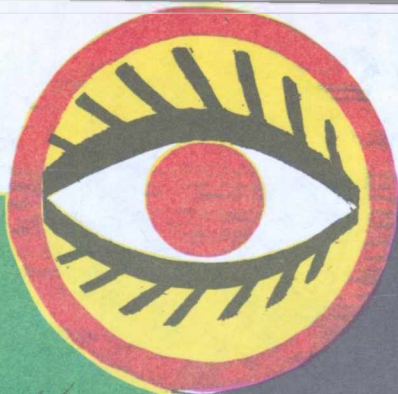

În ziua de 30. VII. a.c. autobuzele nr. 577 de pe linia 46 și 1009 de pe linia 47 au fost surprinse circulînd cu defecțiuni tehnice (pierdeau șuruburile de la roți).

TE VĂD, TE VĂ

...cule I.T.B. (ex: vago-
... 293 de pe linia 22)

Taxatorul: Înotați înainte!..

Foarte multă lume se plînge că
frînele unor autobuze și troleibuze
produc un zgomot insuportabil.

— Ce spuneți că vă supără? Nu aud nimic!

...uze de pe linia 36 sau
...ma lor adevărați nori
...u, care inundă strada.

— Ce-ți spuneam, Mărie? La
oraș e tehnică avansată!

În ziua de 30 VII. a.c. autobuzul
nr. 736 de pe linia 40, circulînd cu
frînele defecte, acestea încingeau
axa planetară pînă la incandescență

— Lucrează ăștia de la in-
treprindere de... mama focului!

La garajul I.T.B. Cobălcescu, în
ziua de 28 iulie 1970, organele mili-
ției au găsit 35 de «taxiuri» gata
să plece în cursă și avînd diferite
defecțiuni (frîna defectă și altele).

...vezi că merge?
...adevăr, nici n-o mai pot

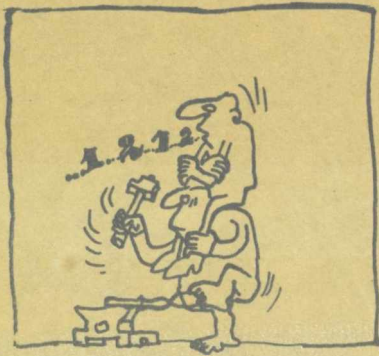
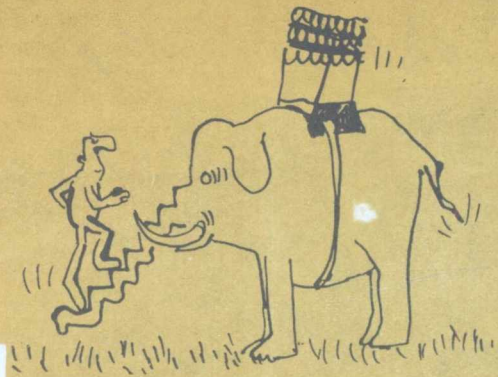
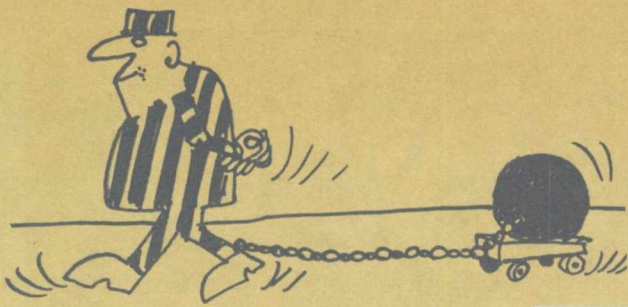

Autobuzul ITB nr. 95 de pe linia
62 are geamurile atît de murdare
de noroi încît înăuntru nu se mai
vede nimic.

— Hai să luăm autobuzul acesta: putem
să ne jucăm de-a «Baba Oarba».

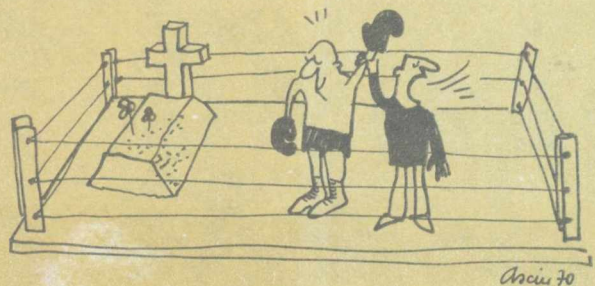
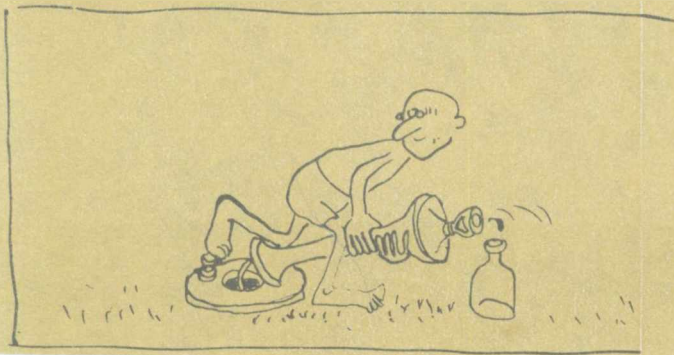
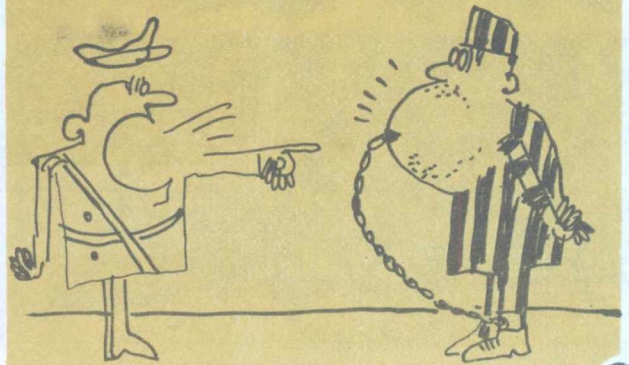
RAID REALIZAT DE IOSIF TOTHI
DESENE DE A. POCH

DIN
EXPOZIȚIA
PERSONALĂ
A
CARICATURISTULUI

asciu

(CONSTANȚA)

Asciu 70

VASILE BĂRAN

MIGROSIOANE SATIRICE

CONDIȚII

Să ascuți muzică îți trebuie ochi fiindcă în muzică se află cărți, cum tot așa, să citești, își trebuie urechi, fiindcă în cărți se află muzică.

Și vei fi curat fiindcă și cărțile și muzica îți spală sufletul.

MITUL

Cel puțin zece mii de cauze l-ar fi împiedicat pe Prometeu să urce pin-la soarele din Olimp și să se întoarcă aducând foc din el.

Toată povestea e de risul lumii. Și, totuși, ascultind-o, nici un om nu ride.

INGRATITUDINE

Am observat că toți cei care îți dau telefon fără să-și spună numele arătându-se apoi indignați că nu le-ai recunoscut vocea imediat, ți-au făcut cîndva un serviciu și acum te învață minte, ca măcar în felul ăsta să plătești.

ARTE

Există o artă a vorbirii, arta de a vorbi logic, argumentat, frumos, convingător.

Dar există și o artă a tăcerii.

INFLUENȚA

Îată, acest copil, n-a luat din filmul cu gangsteri obiceiul de a umbla cu pistoale și nici de a umple cartierul cu urlete și nechezat de cai.

Dimpotrivă, filmul, fiind tehnicolor, l-a învățat să roșească.

EXCURSIE

— De unde ești, măi, băiete?
— Din București.
— Am locuit și eu cîndva în București. Pe unde stai?
— În parcul Lacului.
— Tot pe acolo am locuit și eu. Pe ce stradă?
— Strada Oglinzilor.
— Ia te uită! Pe strada Oglinzilor am locuit și eu. În ce bloc?

— Blocul 2.

— Nemaipomenit. Și eu tot în blocul 2 am locuit. La ce etaj?

— Etajul 2.

— Păi, stai, măi băiatule. Atunci trebuie să ne cunoaștem. De necrezut! Tot la etajul 2 am locuit și eu. La ce apartament?

— 108.

— Măi, băiatule, măi... Cîți ani ai tu?... Nu cumva...

— Tată! strigă băiatul.

Tatăl se scutură ca zgduit de frisoane:

— Nu-mi spune așa... Nu merit. Lasă... Zi-mi altfel... Pînă vine majoratul. Atunci o să fii, într-adevăr, băiatul meu.

FABULĂ

O dată cu seara peștii se retraseră pe fundul apei, sub răgălii.

— Oh, bine că s-au dus! orăcăiră broaștele, rămase deasupra. În sfîrșit o să avem și noi puțină liniște.

SACRIFICIU

Băiatul a învățat să-și construiască singur un acordeon.

Dar în același timp să strice și pianul de la care a luat clapele.

VULPILE

Vulpile pot dispărea, dar nu și ideea de șiretenie. E atît de prețioasă încît ar prelua-o pînă și măgarii.

AMINTIRE

De mult nu mă mai gîndisem la Hector. Aș putea spune că-l uitasem cu totul; dar ieri, fugind de zăpușeală, am stat de vorbă cu un băiat suit, de dimineață, pe un scaun de bar, povestindu-mi printre căscături că nu știe cum să-și omoare timpul. Și tot căscînd și tot sugînd dintr-un pai și tot aplecîndu-și fruntea lătoasă peste un pahar cu cinzano, mi l-a amintit pe Hector — un du-lău de-al meu, din copilărie, atît de moleșit, în zilele de vară încît nu-l supărau nici puricii.

ÎNTOARCEREA DIN CONCEDIU

DE
LAVIAN

Bine te-am găsit, ingerașul meu!
Bine te-am găsit, jumătatea mea
dragă, sfertul meu scump, fiindcă

observ că ai slăbit. Cît am așteptat să mă întorc din concediu, de pe litoral, să fim din nou alături, nedespărțiți ca spuma de bere sau ca pantofii nr. 40 de «n-avem». Da, iubita mea, mi-a fost atît de dor! Colegii de valuri ziceau că mă topeam de căldură, eu însă mă topeam de nostalgie. Mă ardea un dor de plus 65 de grade la umbră, că la soare te puteai uita, dar la mine ba, căci eram ascuns sub cort. Cum? Dacă mi-a fost atît de dor, de ce am întîrziat trei zile? Păpușelule, ultimele trei zile a plouat cu găleata, de parcă s-a oprit acolo Sfîntul Ilie. Poftim? Ți s-a spus că nu era sfînt? Că era sfîntă? De unde știi că era sfîntă? Cică mă rugam la ea? Habar n-am ce insinuezi. Îți jur că ploua cu spume. Ți-era milă să lași afară și un ciine... Da, ai dreptate, ciinele n-avea fiș-fiș, eu aveam. Chiar mă întrebam de ce nu se confecționează fișuri pentru ciini. Ce se întîmplă dacă are nevoie patrupelele să iasă afară cînd plouă? Îi aduci copacul în casă? Ce propui, scumpșorule? Să nu mă depărtez de subiect? Dar unicul meu subiect ești tu, ingeraș zvăpăiat, și vezi bine că nu m-am depărtat de tine. M-am apropiat. Cu acceleratul 402. N-am luat personalul 2003 de 15,30 că sosește mai tîrziu cu o oră și 13 minute și am vrut să fiu mai repede lingă tine cu Diesel, nu cu aburi. Că personalul oprește 8 minute la Fetești. Cum? Să las Feteștii și să-ți spun ce-i cu: feteștișoara aceea cu care m-am distrat la Eforie-Nord?? Iubișelule, dar nu m-am distrat nici la Nord, nici la Sud, nici la Est, nici la Vest. Jur pe cele patru puncte cardinale sau pe orice cardinal vrei tu. Să n-am parte de vraja mării! Pof-tim? Să-ți spun cine a avut parte de vraja mea? Nimeni. Am fost cu gîndul numai la tine. M-a văzut Ortansa? Păi, nu o cunoști pe Ortansa? Birfitoare. Vede tot, spune tot. Jurnal de actualități. Eu m-am grăbit

să ajung cît mai repede la tine. Cu acceleratul. M-a costat mai mult, c-am luat și tichet, și abia am stat doi pe un loc! Cum? Ți-a spus Matilda că pe litoral am stat tot doi pe un loc? Ce-s eu de vină? Proasta organizare. Aglomerație. Lume multă, bobul de nisip mic... Degeaba vorbește Matilda că m-a văzut doi pe un loc la Eforie-Nord. La Eforie-Nord nici n-au fost femei. Toate repartizate la Tekirghiol. Pof-tim? De unde am mai scos-o și p-asta?... De pe faleză, ingerașule. Habar n-am cine era bruneta aceea. Pe nisip toate sînt brunete. Din cauză de ultraviolete. Zău? Aia nu era ultra-violeta? Era ultra-Anișoara? Cum? De ce am roșit? Insolția, mielușica mea, da, abia acum. La mine insolția are 15 zile perioada de incubație. Ca la pojar. Mă rog? Cine e pojarul care a dat peste mine? Nu știu. Am cunoscut-o la iaurt. Avea spatele roșu. Îi lipseau pigmenții. Cum? Nu, iubito, eu sînt Costică, nu sînt pigment. Sigur, e ultima descoperire medicală: insolția are 15 zile perioadă de incubație. Vrei să știi dacă pe litoral și rujul de pe bărbie are aceeași perioadă de incubație? Ți-a telefonat Geta? Să știi c-a făcut o atingere. Nu știu nimic, vrăbiuța mea, perla mea. Cum? Să-ți povestesc despre «Perla Mării»? E un restaurant, nevistica mea. Nu, eu am mîncat numai la cantina nr. 3. Pof-tim? Cine era blondă nr. 2? Cu care am luat masa la «Perlă»? La «Perlă» n-am luat niciodată masa. De ce s-o iau dacă direcțiunea a pus-o acolo? Ce propui? Să ne întorcem la subiect? Adică la Anișoara? Să ne întorcem, sigur, că e sezonul înaintat. E rece. Pof-tim? Da, una caldă, una rece... Cum? Care s-a arătat mai rece? Ninetta sau Anetta? Mai rece a fost simbătă, c-a plouat... Ce vorbești? Ți-a spus Luiza că m-a văzut la Mamaia, la restaurant, bînd o bere blondă alături de una brună?

Se poate, fericirea mea, am comandat una blondă și una brună. Să văd care e mai fermentată. Cum mi s-a părut Anișoara? Eu nu mi-am văzut decît de reumatismul meu. Boală grea. Articular, poliarticular, motoarticular. Cum? Să revenim la ale noastre? A, nu la ale noastre? La ale mele? Care ale mele, motănelul meu drag? Pof-tim? Ți-a mărturisit Isabela că m-a văzut cu o brunetă? Mă ținea la braț? Păi, tu nu știi, pisicuța mea? Brațul drept, sciatica. Trebuia să-l sprijine cineva. Era soră de caritate Anișoara. Cum? A, da, nu știi dacă e chiar soră, dar de caritate era. Zău? O sprijineam și eu în jurul gîtului? Păi și nenorocita avea reumatism. Îl ținea culcat pe umărul meu? Sărmana! Ca să vezi ce incomod se odihnea. Ce să-i faci? Așa își petrec unii oameni concediul de odihnă. Vai de ei! Cum? E vai de mine? De ce, puișorule? De ce, carbaxinul meu? Toate prietenule ț-au fost la mare? Și Matilda, și Ortansa, și Isabella și Silvia? Ia uite, șoricioaica mea, ce patrule de recunoaștere ți-ai angajat! Vara viitoare plec la peștera Ialomicioara. Acolo e beznă și dacă totuși mă zărește vreo prietenă a ta, mă transform în stalactită, iar pe dînsa o prefac în stalagmită, puișorule!

Dezlegarea careului nr. 13

1) SENTINELA (SANTI-NELA) 2) E — TON — DOP 3) MH — NETEDE 4) NOMAD — CER 5) AȚA — IMANI 6) T — SATIR — T 7) UȘOR — RÎȘI 8) RARIȚA — AV 9) ACID — JET.

CIȘTIGĂTOR:

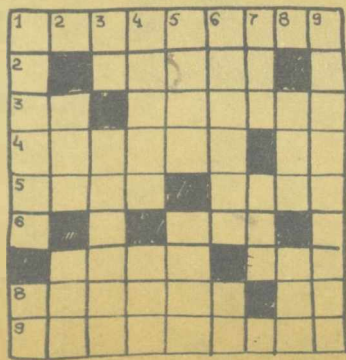
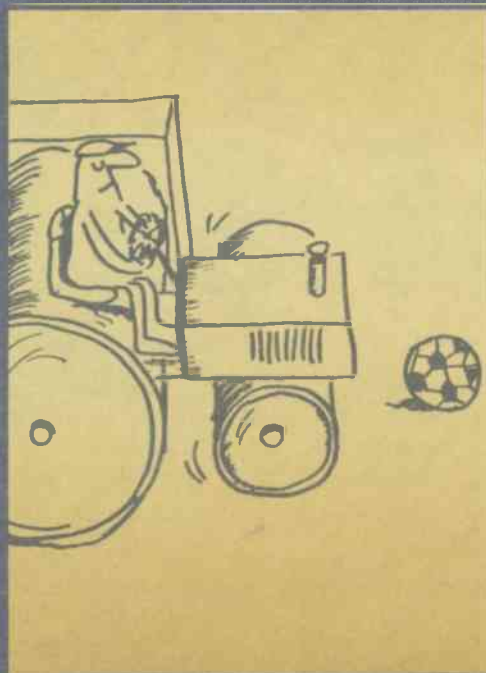
IOAN ROMAN
Str. Gh. Gheorghiu-Dej
nr.8 SIBIU

POANTE LA PATRAT

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

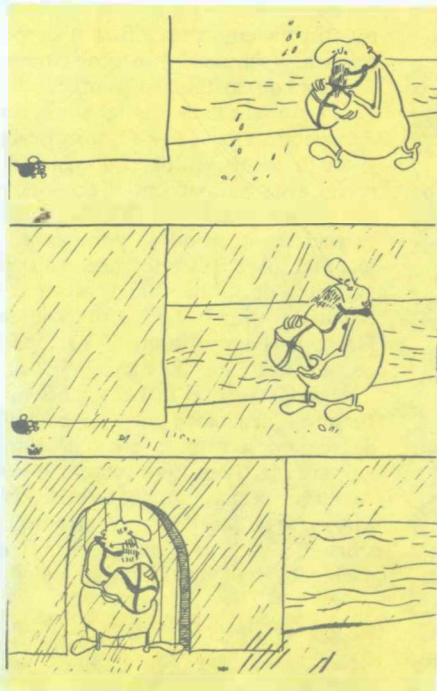

ORIZZONTAL

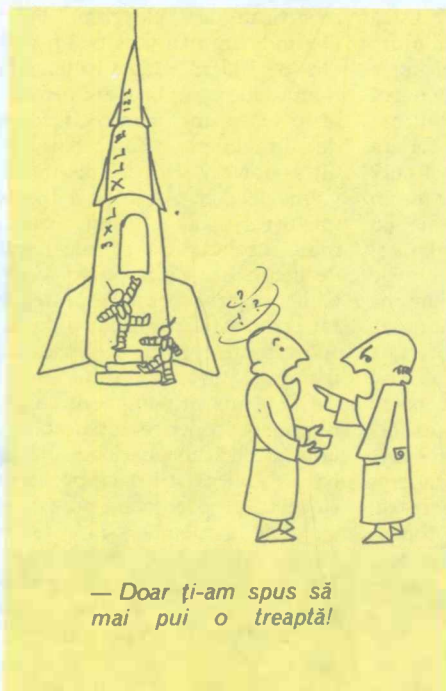
VERTICAL

1) Unul care nu face mutre. 2) E gol și intră în gol. 3) În plin centru — Nu faci nici o treabă cu ea. 4) O mină goală. — Două dintr-o dată. 5) Ca o curcă plouată (masc.). — Unica melodie din repertoriul unui cunoscut solist. 6) O vorbă care nu le face plăcere pisicilor. 7) Egali cu zero. — Hai să trăiești, Cezare! 8) Judecata de apoi — În centrul tîrgului. 9) Ăștia nu iau niciodată plasă.

1) A bate din palme. — Suprapunere! 2) Un cuvînt cam al dracului. — Unchiu' de la țară. 3) Stau în tribună. — Ceva de groază, (pl.) 4) E cu dare de mină. — A pune mina cu folos. 5) Scos din grămadă. — Umbilă cu nasul pe sus. 6) Stîrnesc risul. — Extremele șantajului. 7) Intervine în final. — Refren din tinerețe. 8) S-a răsturnat coșul — Sosesc cu băutură! 9) Schimbă vorba (pl.)

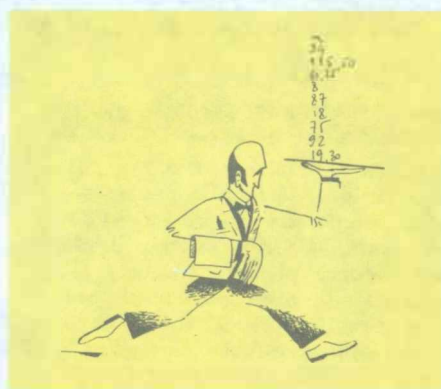
VERNEA VIOREL
— Constanța —

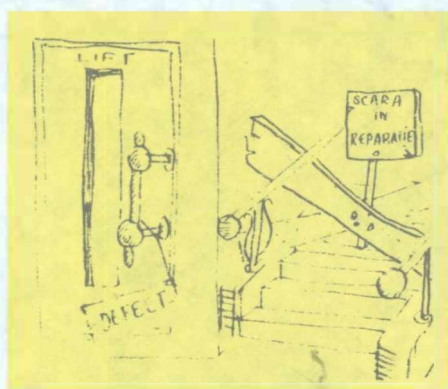
PETRE VASILE
— București —

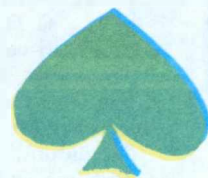
MIRELEA SUCIU — Loco —

CHIABURU EMIL și NUȚU D-TRU
— Loco —

A. JURCA
— Petroșani —

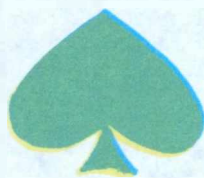
ICAB-UL ȘI SPORTUL

ICAB-ul, mai marele apelor din robinetele Capitalei, are, pe malul lacului Tei, o bază sportivă în care a pompat destule fonduri. Cite nu s-au făcut acolo? Vorba ceea, de toate pentru toți sportivii.

Toate amenajările puteau fi admirate și, bineînțeles, folosite anul trecut. Deși de atunci și pînă azi nu s-a scurs prea multă apă prin bransamentele I.C.A.B., situația s-a schimbat. Din frumoasa bază sportivă a rămas doar amintirea banilor cheltuiți deoarece nimeni nu se interesează ca tot ce s-a făcut să rămînă, dacă nu pentru strănepoți, barem pentru nepoți.

Spre exemplu, acoperișul de carton al cabanei s-a degradat într-atît încît, pe timp de ploaie, înăuntru ei te crezi afară. Una din conducte s-a spart, iar apa amenință terenul de antrenament din apropiere. Așa că, cine e atras de acest «sport alb», între două mingi servite, face și o baie bună de nămol. Cît despre terenul de fotbal, chiar cînd nu sînt meciuri, poți vedea goluri pe care nu le-ar apăra nici Răducanu pentru că sînt în plasa de sîrmă din jur. Mai este și iarba necosită anul acesta de pe toată baza sportivă, inclusiv plaja. Nici măcar nu s-a pus o placardă «Pericol de înec în bălării», să avertizeze persoanele a căror statură este sub nivelul «florei».

În această situație, rămîne ca baza sportivă s-o preia ISB-ul. Că, după cum se vede, ICAB-ul a aruncat-o la gunoi!

UN INTERVIU CU UN „CASTELAN“

Aflînd cît este de bună apa minerală de Virghiș, am poposit de urgență în apropierea acestei surse de sănătate. După ce am tras o dușcă de la unul din izvoare, castelul Daniel, înălțat în partea locului încă în secolul al XVIII-lea, mi s-a părut și mai impunător. Am admirat de la distanță stilul construcției, renaștere combinat cu baroc.

Ce-ar fi, m-am gîndit, să iau un interviu unui norocos castelan, care, pe lingă faptul că are la dispoziție apă minerală pe săturate, fără să mai umble din alimentară în alimentară după «izvor» și apoi să care sticlele (neciobite întimplător) la centrele de valorificare a ambalajelor, mai locuiește și într-o clădire declarată monument istoric. Am căutat o persoană cu care să stau de vorbă, dar n-am găsit pe nimeni. Tocmai cînd pierdusem orice speranță, pe veranda clădirii a apărut o vietate cu ochi mirați, apoși, strălucitori.

— Muuu... muuu...

— Da, e căldură mare. În legătură cu castelul aș fi dorit niște lămuriri. Dumneavoastră, desigur, locuiți aici?

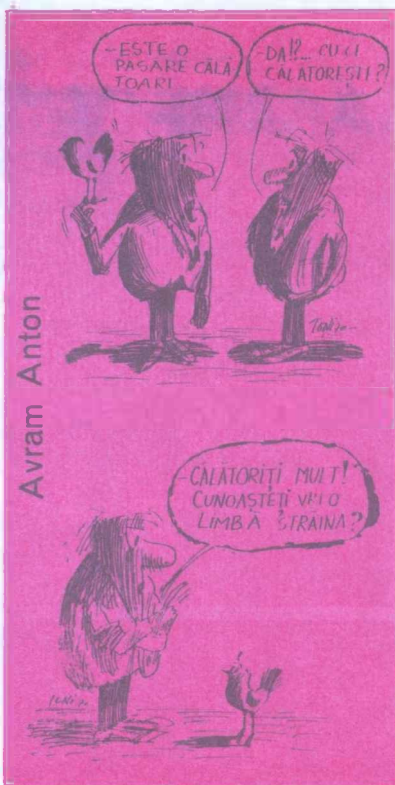
— Muuu... Eu locuiesc alături. Aici este magazia de cereale a Întreprinderii agricole de stat Feldioara. Strîngători oamenii! Noi folosim doar terasa ca loc de promenadă, privim împrejurimile și rumegăm în liniște. Apoi, cu oarecare efort și puțin curaj, se poate paște și din buruienile crescute pe acoperișul castelului — care sînt adevărate grădini suspendate... de bălării. Ar fi mare păcat să se repare și să i se dea o altă întrebuințare, iar noi să fim alungate dintr-un loc atît de pitoresc! Virghișul este suficient să fie cunoscut numai pentru apele sale minerale.

Spușele paracopitatei nu m-au convins. Sînt sigură că oamenii ar putea să dea o mai mare apreciere castelului, chiar dacă acesta — după ce ar fi reparat și renovat — s-ar numi, banal, hotel, motel sau punct turistic. Turiștii ar admira mai mult arhaica clădire din aceste pitorești locuri decît vacile, care se știe că se dau în vînt în special după «masă verde».

BONI
DE PARTICIPARE LA
CONCURSUL

„ILUSTRATE
din
CONCEDIU“

(Recitiți condițiile concursului în numărul 12)

MACINĂ MAI IUTE MOARĂ!...

Comuna Ulmeni-Ilfov are un combinat pentru îngrășat porcine. La rindul său, combinatul are o moară unde se macină porumb și concentrate necesare porcinelor. Moara, porumbul și concentratele se aflau în grija mai multor salariați. O parte din aceștia tot timpul erau stăpiniți de un singur gând: să sustragă. Și au sustras. Zilnic cind ieșeau din schimb, ei sustrăgeau, cu amândouă miinile, cite 20—30 kg de concentrate.

La intervenția «Urzicii», organele de resort i-au depistat pe cei în cauză și i-au deferit justiției.

Unde, pe baza faptelor «concentrate», își vor primi uiumul.

PANTOFI... «DISCUTABILI»

În numărul 11 din 1970, «Urzica» a criticat... «succesele» fabricii «Modern» din Timișoara privind calitatea pantofilor de lac pentru femei.

Cu toate că acești pantofi de lac erau minunați, ei aveau și... minu-

nate defecte: tăpile se dezlipeau repede, iar fețele, la prima sau la a doua plimbare, se încrețeau.

În urma apariției articolului, Ministerul Industriei Ușoare ne înștiințează că a depistat serioase vicii la încălțăminte produsă de «Modern» Timișoara și, în consecință, a luat următoarele măsuri: 1) abaterile de la disciplina tehnologică de producție au fost prelucrate într-o ședință; 2) mai mulți maiștri au fost schimbați; 3) pentru viitor s-a

intocmit un plan de măsuri privind îmbunătățirea calității pantofilor.

Că așa-i modern: să nu se desprindă talpa.

ISPRĂVI AUTO

Cel mai priceput, cel mai harnic și cel mai destoinic șofer de la I.T.A. Galați era Mihai Sevastre. Acesta, între două stații, ori jigneau pe cite un călător ori țipa la vreun copil încît își incremenea pasagerii.

Sevastre mai avea și o altă calitate: vindea bilete de călătorie cu suprapreț.

În plus, el îngrijea mașina așa de bine, încît, în timpul călătoriei, cetățenii se simțeau ca într-o... căruță cu coviltir.

Isprăvile numelui șofer au fost aduse la cunoștința Întreprinderii de transporturi Galați. Întreprinderea i-a făcut lui Sevastre o «revizie tehnică» și a constatat justetea celor sesizate de «Urzica». Drept urmare, i s-a desfăcut contractul de muncă.

Așa se întâmplă cind se folosește autobuzul pentru autoabuzuri.

REGRETUL DUPĂ NIMIC

(urmare din pag.)

- Ei...
- Poate...
- Nici nu te... cunosc pe dumneata... dacă vrei să știi! Colegul meu era... frumos...
- Da' al meu... era tinăr... și eu stau și beau... cu-n hodorog! 'spătar!... Cite... Flu...man...Turtăm... flnatar... mă rog! Ce-avem de... plată?
- A și venit la plată?
- Păi... odată și odată... trebuie să facem ... plata...
- Cui?
- Eh! Treizeci de ani... băăă!
- Și... n-am făcut... 'nic !
- Hic!

Alexandru Barbu

MUZICĂ FĂRĂ... MĂSURĂ!

Buimac, din zori de zi, cind mă trezesc,
Pe undele sonore rătăcesc.
De voie, de nevoie, dus la vale,
Mă simt tirit de valuri muzicale.
Nevastă-mea, ca fostă cîntăreață,
Mă ia-n primire dis-de-dimineată,
Făcînd arpegii, vocalize, game,
Încît slăbii cu patru kilograme.
Luluța, fata noastră, voce n-are,
Da-n schimb arată slăbiciune mare
În ceea ce privește cîntăreții
Căci tremură tavanul și pereții,
Cînd pe Pavone-o pune la pick up,
Iar eu mă iau cu miinile de cap.
Așa năuc mă urc într-un tramvai,
Dar și aici mă nimerește, vai,
O serie de oarecari tenori
Sosiți pe linie de tranzistori.
Cînd am ajuns în fine la birou,
Mă-ntîmpină din ușă alt ecou,
De muzică mai gravă și mai... lală,
Făcută de dom' șef pe-o temă dată.

Colega mea, săraca, să mă-nbune,
Deschide radioul și îmi pune
O muzică-ndrăcită de jazz hot...
(Căci de-asta-avem doar lipsă peste tot!)
Ajuns acasă, soața și-a mea față
Mă-ntîmpină cu-o «veste minunată»:
«Vom auzi pe Funny Boys în fine!
«Să știi, Gigel, c-am luat și pentru tine,
«În rindu-ntîi din sală, un bilet,
«Să nu rămii așa analfabet».
Și-am fost să mă cultiv neapărat
Dar pin-la urmă nu am rezistat,
Cum e firesc și mi-a produs o criză
Vacarmul de chitare puse-n priză.
De unul singur, fără mărturie
M-am dus pe-un vîrf de munte-n sihăstrie,
Să nu aud tam-tam de toboșar
Nici ciripit de pasăre măcar.
Dar n-a fost chip, căci gazda unde stam
Văzînd că... surse distractive n-am
Și că mi-e traiul fad și monoton,
A coborît din pod un gramofon.

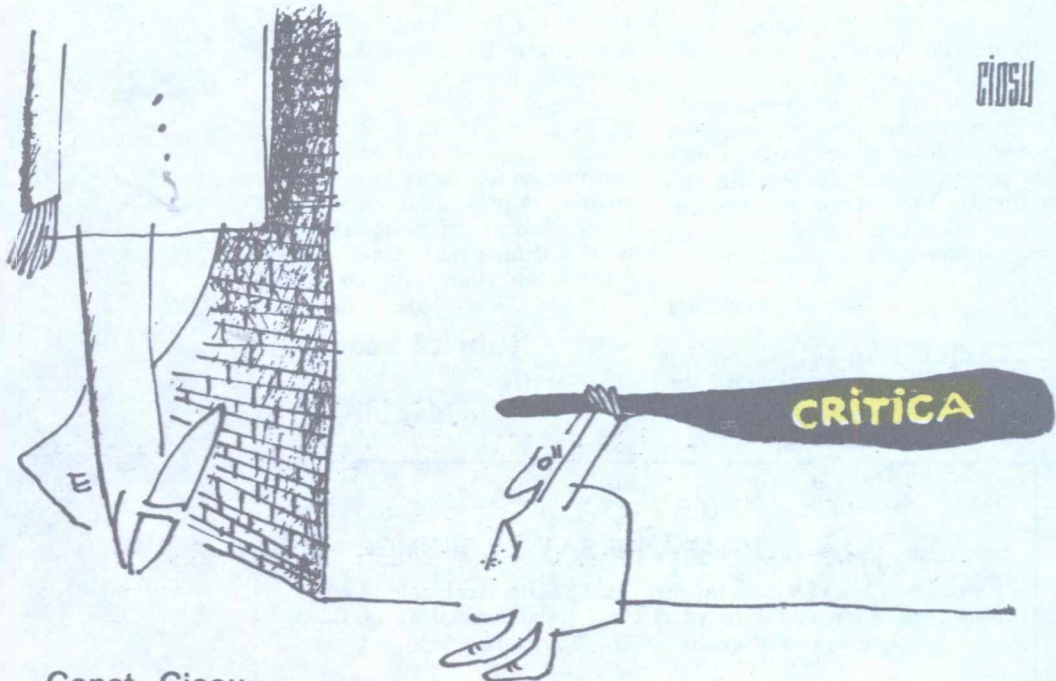
Al. Bilciurescu
DOMNIȘORII LICURICI

În momentul cînd cortina
Serii gîtuie lumina,
Stelele-s pe cer popici,
Iar în crînguri și-n boschete,
Scapără, discret, brichete
Domnișorii licurici...

Căci ei știu să dea lumină
Din micuța lor uzină,
Domnișorii licurici,
Deși n-au, precum se zice,
Cu ei forțele motrice,
Că-s micuți și sint calici!

Cînd de flori se-mbată zarea,
Și suspină depărtarea,
Și-apar greerii pîtici
Care cîntă din mandolă,
Luna trece în gondolă;
Iar sfioșii licurici

Fac într-una concurență
Cu discreta lor prezență
Stelelor! Ce măscărici!...
Și cînd bezna se așterne,
Ei aprînd pe loc lanterne,
Domnișorii licurici!

Const. Ciosu

CIOSU

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

În apropierea pădurilor Șarlota și Pischia se află C.A.P.-ul Bencecul de Sus. Această cooperativă agricolă înregistrează pagube considerabile la culturi, dar mai ales la floarea-soarelui, datorită animalelor sălbatice care, ieșind din adîncul celor doi codri, fac adevărate ravagii, dat fiind că au o nemeipomenită poftă de mîncare...

S-au tot purtat tratative cu Direcția silvică de care aparțin cele două păduri, inclusiv viețuitoarele patrupede care își au «domiciliul» la această adresă, pentru a se ajunge la o înțelegere, în sensul ca «Silvicul» să sprijine C.A.P.-ul respectiv, măcar cu o parte din cheltuielile pe care acesta le are de suportat de pe urma stricăciunilor provocate de faună. Dar, din păcate, nu s-a ajuns la nici un rezultat. Și atunci să vedem ce s-ar putea face. Nimeni nu spune să nu ocrotim animalele de prin păduri, dar nici nu spune să nu ne ferim de ele.

În concluzie, atunci cînd unele dintre ele se obrăznicesc prea mult nu ar strica să mai iasă vînătorii pe teren. Că de la birou nu se poate atinge ținta!...

Mocanu Gh.,
com. Bencecul de Sus, jud. Timiș

URZICO,

Puși pe căpățuială, soții Feizula din Constanța, str. Panait Francisc nr. 11, au găsit o formă originală pentru a face niște incasări substanțiale. Mai întîi au vîndut unei persoane un imobil proprietatea lor, precum și suprafața de 133 m.p. de teren contra sumei de 95 000 lei. Dar, după ce a pus mina pe bani, «duo Feizula» a refuzat să-i dea cumpărătorului și terenul menționat în convenție. Imediat după aceasta, inventivii soți au găsit un alt amator căruia i-au vîndut cu 25 000 de lei o parte din casa vîndută cu puțin timp înainte primului client, adică cel pe care l-au păcălit cu 133 m.p. teren... în minus!

Total general 120 000 de lei (!) din două lovituri consecutive, bine și rapid calculate.

Așadar, soții Feizula s-au dovedit niște înrăiți escroci pe spinarea unor cetățeni de bună credință. Și pînă în prezent, curios, nimeni nu le-a venit de hac acestor doi talentați necinstiți. Poate că, cine știe, cu ocazia asta i-am deochiat!...

Dușu M., Constanța

URZICO DRAGĂ,

De citva timp, fotoamatorii din

Timișoara sint cam nemulțumiți de calitatea lucrărilor executate de către unitatea de specialitate a cooperativei, «Dinamo» Totul pornește de la faptul că nu se atrage anticipat atenția fotoamatorilor, care vin cu diverse comenzi, asupra șanselor de reușită ale dorințelor lor în materie de fotografii după clișee subexpuse sau supraexpuse. În general la orice fel de pretenție, specialiștii de la acest magazin răspund invariabil «n-aveți nicio grijă, e-n regulă!» și cînd vine clipa să fie ridicată comanda încep discuții de lung metraj că de ce n-a ieșit poza mai luminată sau mai întunecată și invers...

Deci dacă, în foarte multe cazuri nu se poate asigura realizarea unor fotografii de mare clasă, atunci, după cum e normal, cel puțin să se procedeze la avertizarea publicului. Nu să se dea maximum de asigurări și în final să se ofere un minimum de rezultate.

Discutîndu-se sincer, deschis... supraexpus și amabil cu fotoamatorii, toată lumea va fi mulțumită și astfel invitația fotografilor profesioniști «zîmbiți, vă rog!» nu va rămîne irealizabilă!...

Cherciu Tudor, Timișoara

URZICUȚO,

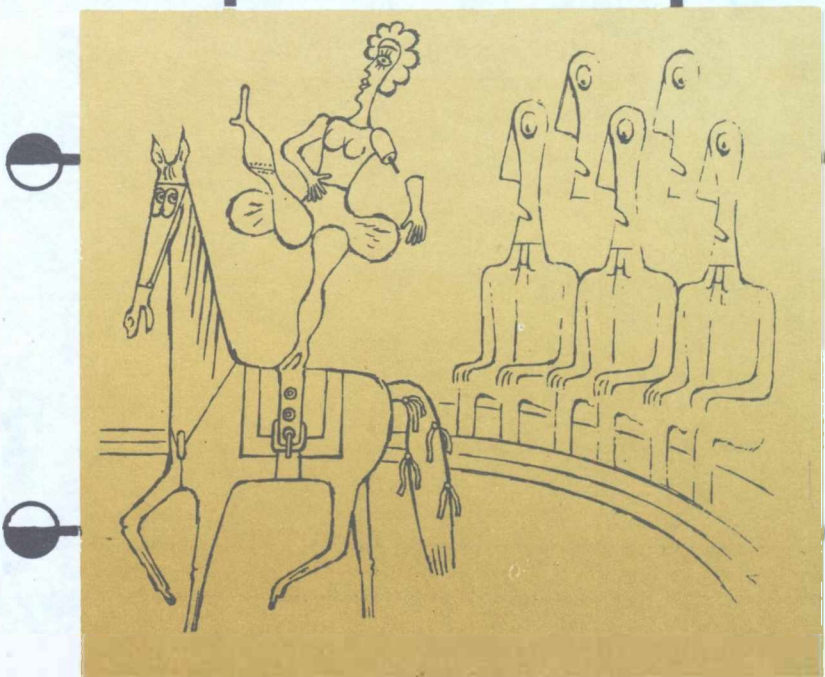
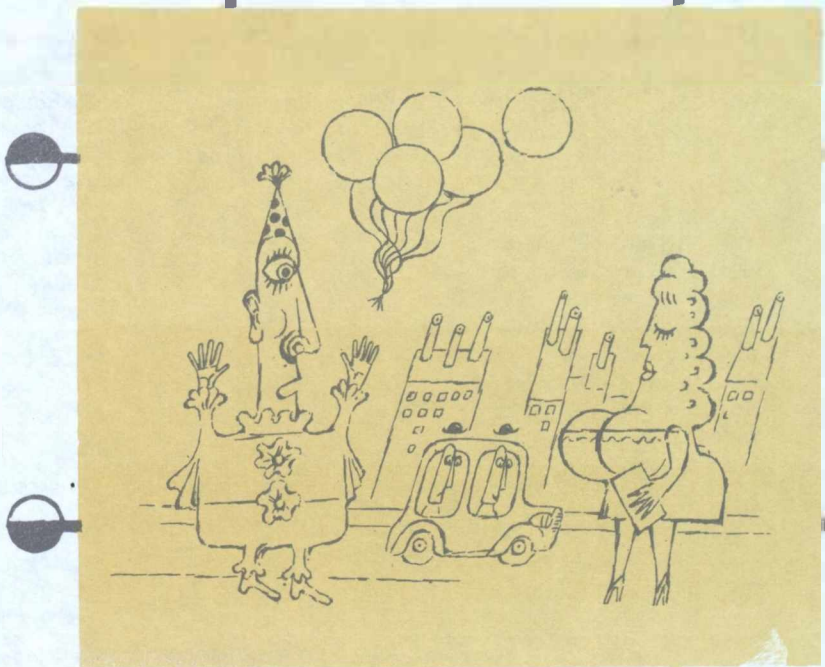
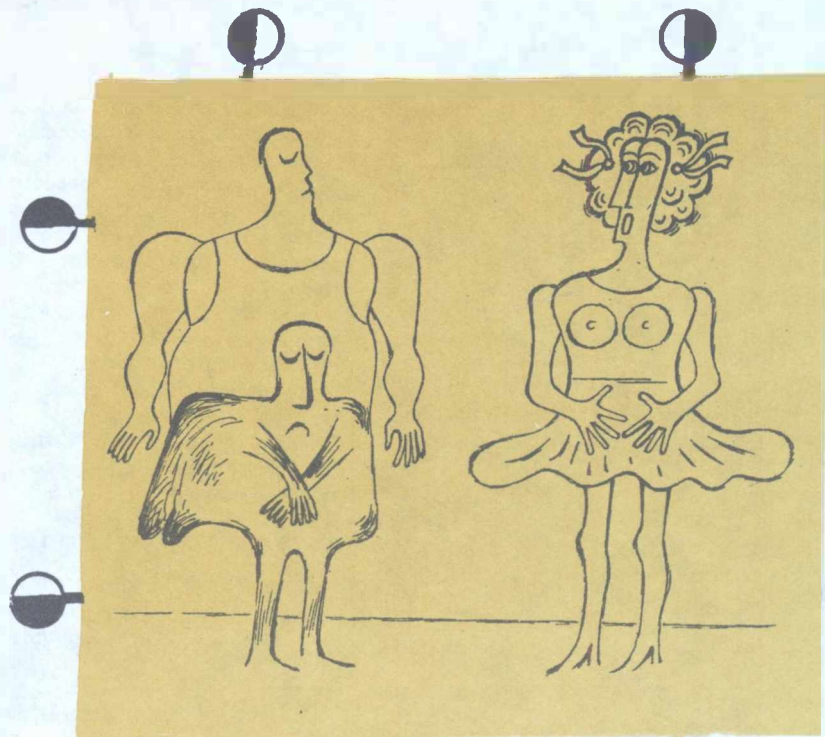
Din lipsă de spațiu, oficiul P.T.T.R. din comuna Mihai Bravu își are sediul în același local cu consiliul popular comunal. În general, relațiile dintre cei doi «locatari» sînt de bună vecinătate, excepție făcînd capitolul intitulat «plata luminii». Mai clar, este vorba de faptul că, de peste trei ani, Oficiul P.T.T.R. în cauză refuză să achite energia electrică consumată, motiv de inevitabile apeluri din partea consiliului popular.

Pe scurt, lucrurile stau cam așa: cei de la Consiliu bat în ușa Oficiului P.T.T.R. și îi cer banii pe lumină, Oficiul P.T.T.R. se face că n-aude, cei de la consiliu bat din nou, oficiul P.T.T.R. n-aude în continuare și, între timp, nota de plată se «dezvoltă» impetuos...

Dar inevitabilul se va produce în cazul că Oficiul P.T.T.R. din Mihai Bravu va mai amina plata consumului de electricitate. Cu alte cuvinte, să nu se mire nimeni dacă la un moment dat va observa că la poștă... «lampa singură s-a stins!»...

Mărgineanu Alexandru, com. Mihai Bravu, jud. Ilfov

Rubrică realizată
de
Dan Manolescu

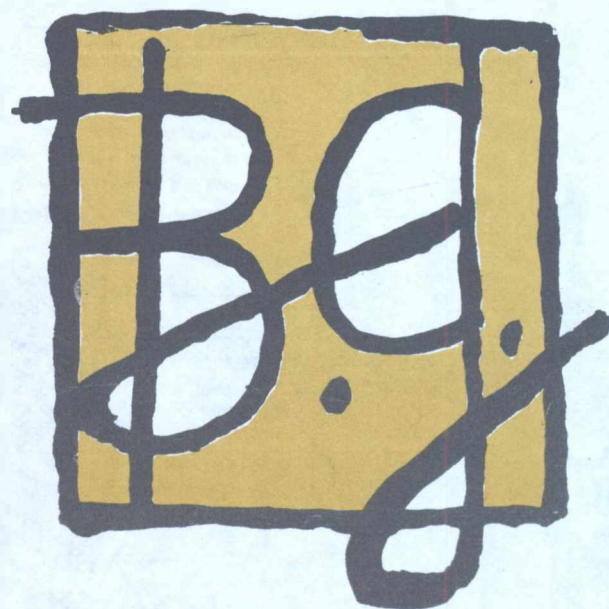

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

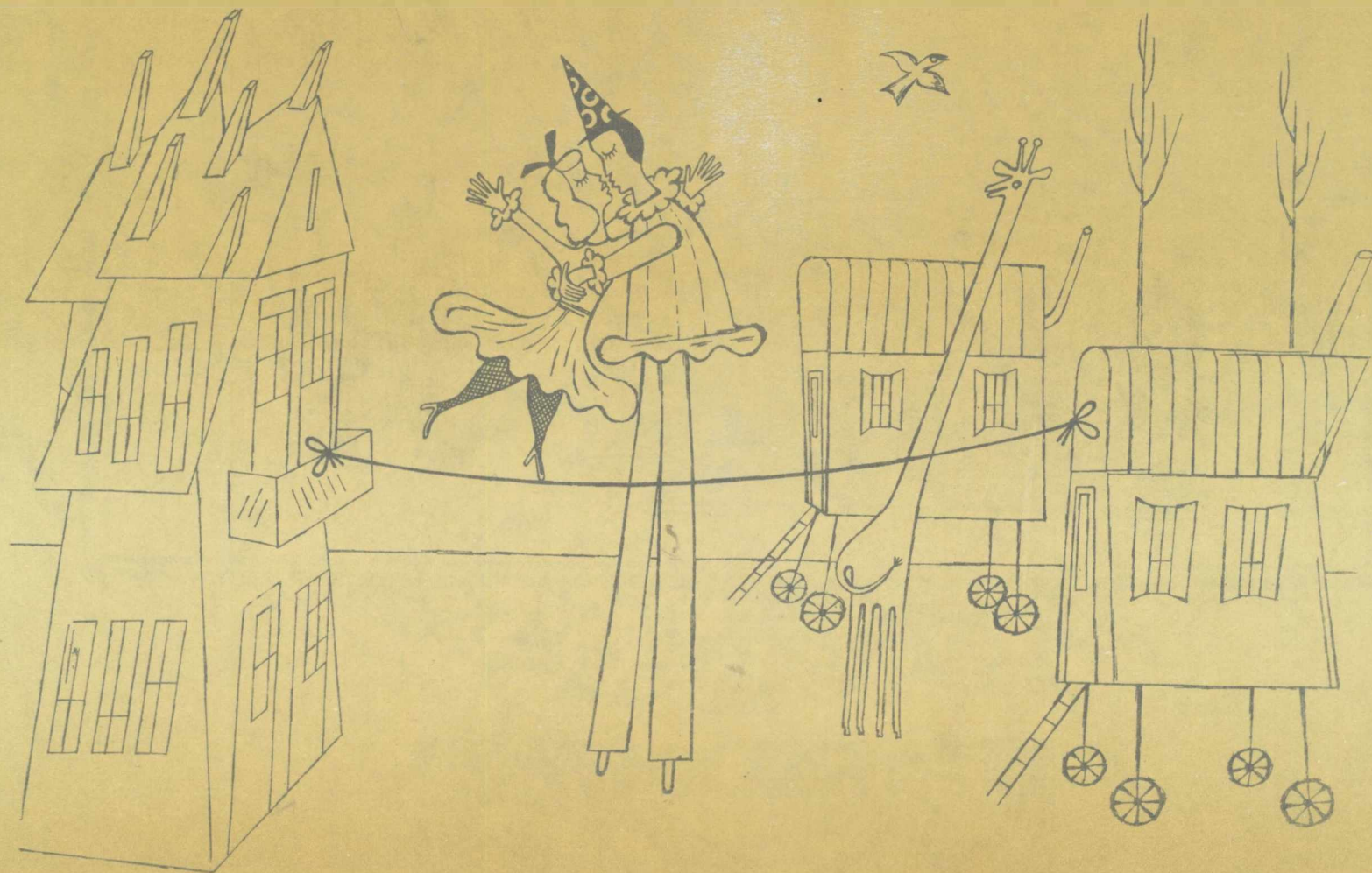
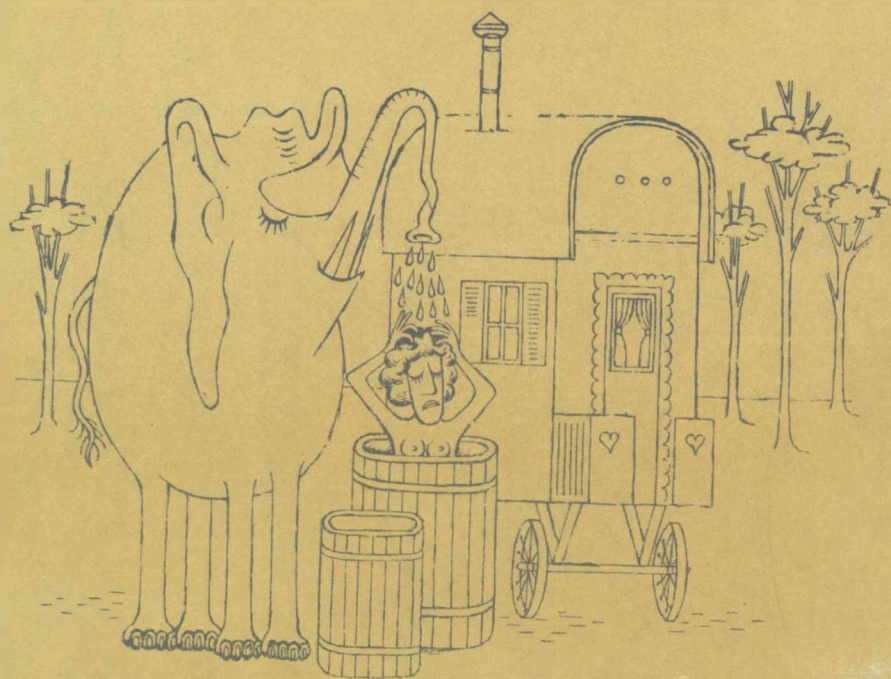
Redacția Calea Victoriei nr. 25. Secția scrisori 14.60.34;
Secretariatul de redacție 14.28.15. Tiparul executat la Com-
binatul Poligrafic «Casa Științei» 44.601

ÎN ACEST NUMĂR
VĂ PREZENTĂM PE

**B E N E D I C T
G Ă N E S C U**

41 DE ANI * STUDII DE ARTĂ PLASTICĂ * CA-
RICATURIST, ILUSTRATOR, AUTOR DE DE-
CORURI ȘI COSTUME DE TEATRU * PREMIUL
I PENTRU GRAFICĂ AL U.A.P. * PREMIUL
«ION ANDREESCU» AL ACADEMIEI R.S.R.
PENTRU ARTĂ PLASTICĂ * COLABORATOR
AL URZICII DIN 1949

— El își face concediul
la mare, iar pe noi ne-a
lăsat cu muntele!

